XXXII. JAHRES-BERICHT

DES

k. k. Staats-Gymnasiums

in Mähr.-Trübau.

VERÖFFENTLICHT

AM SCHLUSSE DES SCHULJAHRES
1908—1909.

INHALT:

1. De usu praepositionum πρός, εἰς, ἐν in Posthomericis Quinti Smyrnaei. Von Dr. Heinrich Winsauer.
2. Schulnachrichten vom Direktor.

MÄHR.-TRÜBAU 1909.

Verlag des k. k. Staats-Gymnasiums.
Buchdruckerei Leopold Brenner in Mähr.-Trübau.

De usu praepositionum πρός, εἰς, ἐν in Posthomericis Quinti Smyrnaei.

Von Dr. Heinrich Winsauer.

Quintus Smyrnaeus in conscribendis Posthomericis carmina Homerica multis in rebus accuratissime secutus est. Inde permulta explicari possunt, quae sine hoc exemplari per aetatem, qua illud carmen epicum exstitit, nec intellegi nec explanari possunt. Cuius rei ut unum exemplum proferam, commemoro digamma omnibus locis, quibus in carminibus Homericis inveniatur, apud Quintum quoque inveniri posse. Sed non solum Homerus, verum etiam Bacchylides, Aristophanes Callimachus. Herondas poëtae et scriptores nonnulli a me comparabuntur cum Quinto in iis, quae ad usurpandas praepositiones πρός, εἰς, ἐν pertinent. In hac quaestione adnotationes quoque criticas, ubi opus erit, proponi, consentaneum est Ut vero in coniecturis examinandis de metro recte iudicaretur, primus et octavus libri Posthomericorum perquisiti sunt, qua re ostenditur, utrum in singulis pedibus hexametri spondeus an dactylus frequentior sit. Quod iam ex tabula discas:

	I.		VIII.	
Pedes	— —	— ⏑ ⏑	— —	— ⏑ ⏑
1.	31·57%	68·43%	26·19%	73·80%
2.	32·05%	67·95%	31·94%	68·05%
3.	5·28%	94·72%	6·15%	93·85%
4.	15·13%	84·69%	14·88%	85·12%
5.	7·59%	92·41%	6·94%	93·05%

Caput primum.

πρός, ποτί.

Quintus praepositionis „πρός" duplicem formam adhibet „πρός et ποτί". „προτί" vero codicibus non satis firme traditur. In versu ι_q 213,[1] ubi

[1]) ι_q 212 sqq: λίπε δ' οὓς πάρος αὐτόθ' ἔναιρε φεύγοντας ποτὶ ἄστυ. προτί: υ (vulgata lectio), ποτὶ P (Parrhasianus), k (ed Roechlyi), z (ed Zimmermanni). Nullo nisi hoc loco Posthomericorum προτί occurrit. Sed ne hic quidem haec forma codicibus satis confirmatur. Multum non est, quo προτί defendatur. Id solum afferri potest, Quintum, si re vera hoc loco προτί scripsit, dictionem carminum Homericorum secutum esse, ubi tricies ter προτί ante nomen ἄστυ legitur. Attamen etiam hoc in versu ex Quinti consuetudine ποτί praeferundem esse videtur, cum Quintus ceteris locis ποτί ἄστυ scripserit (α_q 460, 794, ν_q 70, ξ_q 320) et cum optimo codice P ποτί tradatur.

„vulgata" habet „προτί", pro hac forma rectius legitur „ποτί". Quintus πρός ibi solum posuit, ubi metro altera forma prohibetur. πρός vicies sexies legitur ante nomina quorum novem (αq 27, ζq 302, 485, κq 289, 290, λq 356, νq 46, 512, ξq 163) a consonante et septemdecim (αq 708, βq 161, γq 509, 611, εq 52, 397, ζq 267, 332. ηq 241, 400, θq 139, μq 61, 217, 235, 278, 345, ξq 253) a vocali incipiunt, ante quam digamma nunquam fuerat. ποτί vero centies vicies ante nomina legitur, quae a consonante incipiunt et sexies ante nomina (αq 460, 784, γq 192, ζq 446, νq 70, ξq 320) quae a digammate quondam coeperunt. Vides igitur ante vocales Quintum „πρός", nunquam vero „ποτί", nisi ante vocalem digamma exciderat, posuisse, ante consonantes autem multo praetulisse „ποτί"; nam „πρός" ante consonantes novem tantum locis legitur, qui ita constituti sunt, ut sexies (εq 302, 485. κq 289. νq 46, 512, ξq 163) „πρός" sit in arsi altera, ter (αq 27, κq 290, λq 356) in arsi prima inveniatur.

Reliquum est, ut ostendatur, quomodo haec res se habeat in carminibus Homericis, de qua re conferas „Ebeling, lexicon Homericum" pag. 232, ubi haec scripta leguntur: πρός ante substantiva ducenties, quae quattuordecies digamma habent, etsi haec ad certam normam redigi nequeunt ob inconstantiam et „προτί" sexagies fere ante substantiva, quae septies et quinquagies digamma habent et „ποτί" octogies fere ante substantiva. Ex his intellegitur in Posthomericis pro rata parte multo saepius „ποτί" adhibitum esse quam in carminibus Homericis.

A.

πρός adverbii partes suscipit:

αq 27 πρὸς δ'ἔτι οἱ τόδε θυμὸς ἀρήϊος ὁρμαίνεσκεν.

Cf. Hom. π 291, τ 10, υ 41 πρὸς δ'ἔτι. προσέτι vero in Posthomericis non legitur, cum εἰσέτι (sicut βq 42, 54 sim.) et ἐξέτι (sicut κq 366) saepius inveniantur.

Ad Amesin redeunt:

αq 211 ἔπος ποτὶ τοῖον ἔειπεν, Eadem sunt: αq 756, γq 56, ζq 57, κq 470, μq 7. δq 19 τοῖον ποτὶ μῦθον ἔειπεν.

Eadem sunt: εq 414, 440, ηq 178, 688. ιq 49, κq 283, νq 14, ξq 154: ιq 260, πάϊς ποτὶ μῦθονἔειπεν; λq 134 θεὸς ποτὶ μῦθον ἔειπεν; εq 52 ψαύουσα πρός οὐρανόν.

B.

πρός cum genetivo:

πρός cum genetivo quinquies invenitur in obsecrandi formulis: ζq 302 πρὸς μεγάλοιο καὶ ὀβρίμου Ἡρακλῆος, κq 289 ἀλλ'ἄγε πρός τε θεῶν . . . . ἤπιον ἔνθεο θυμόν, 290 πρός τε τεῶνλεχέων καὶ κουριδίης φιλότητος ἤπιον ἔνθεο θυμόν.

νq 512 ἀλλ' ἄγε πρὸς μεγάλοιο Διός τερπνῶν τε τοκήων . . . . φίλοισί με παίδεσι κείνου δείξατ'. ξ 163 τῆς νύ σε πρός τε γάμου πολυγηθέος ἠδὲ σεῦ αὐτοῦ λίσσομαι.

Cf. Hom. ν 324 νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Apud Bacchylidem πρός cum hoc sensu non invenitur. Arist. Nub. 314 πρὸς τοῦ Διός, 1104 πρὸς τῶν θεῶν. Call. Ep. XXXII, 2 πρὸς Χαρίτων. Her. IV, 30 πρὸς Μοιρέων. Xen. Hell. 2. 2, 11, πρὸς θεῶν πατρῴων καὶ μητρῴων.

C.

πρός cum dativo.

Cum dativo tribus locis legitur ποτί, quod praebet sentantiam localem;

a) Cum verbis quiescendi:

α) Apud, prope, bei: ηq 685 καί ῥ'οἱ μέν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλοντο. Cf. Hom. E 408. Her. IV, 60. Bacchylideset Callimachus hunc usum non habent. Xen. An, 1. 8, 4; 7. 2, 14. Cy. 7. 1, 3. Thuc. 2, 79. In versu ξq 551 περί et ποτί promiscue traduntur.[2])

β) In, de terra:

ηq 379 τέρπεσκον (sc. υἷα) μύθοισιν. ἑοῦ πατρὸς ἔργ' ἐνέποντες, ὅσσα τ' ἀνὰ πλόον εὐρὺν ἐμήσατο καὶ ποτὶ γαίῃ Τηλέφου (Im Lande des Telephos) Tale πρὸς (ποτί) apud ceteros non invenitur. Veri simile est Quintum hoc loco ob metri necessitatem ποτί posuisse pro ἐνί vel ἐπί quae cum hac sententia multo usitatiora sunt.

b) Semel cum verbo movendi:

ηq 418 τὸ (sc. ἔρκος) δ' ἄρ ἤδη ὑπ' Εὐρυπύλοιο χέρεσσι μέλλεν ἀμαλδύνεσθαι ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ.

Cf. Hom. X 64 βαλλόμενα ποτὶ γαίῃ. Bacch. πρός c. dat. cum verbis movendi semel quoque posuisse videtur: XI, 15 οὐκ εἶδέ νιν ἀέλιος πρὸς γαίᾳ πεσόντα. Arist. Plut. 543. Call. Ep. LI, 1. Herondas tale πρός non praebet. Scriptores vero Attici huius modi πρός saepius utuntur.

D.

πρός, ποτί cum accusativo.

Cum accusativo habemus πρός fere in his: πρὸς οὐρανόν, πρός Ὄλυμπον, πρὸς ἠιόνας, quorum similia alia occurrunt. Multo saepius Quintus ποτί posuit, scilicet ubicumque per metrum licuit. contra πρός ibi tantum, ubi metro postulabatur (αq 708, βq 161, γq 509, 611, εq 52. 397, ζq 267, 332, 485, ηq 241, 400, δq 139, λq 356. μq 61, 217, 235, 278, 345, νq 46, ξq 253), quoniam usquequaque dactylum per ποτί factum spondeo praetulit per productum πρός efformato.[3])

Cum prima praepositionis ἐπί c. acc. significatione motio sursum versa designetur, principali notione praepositionis πρὸς c. acc. significatur aliquid versum esse ad aliquam partem vel regionem.

1. Significatur regio ad quam aliquid versum est:

ζq 485 ἡ μὲν πρὸς Βορέαο τετραμμένη ἠχήεντος πνοιάς.

Translate:

ζq 332 κύματα πρὸς ἠιόνας βοόωντα. γq 256 σοὶ δ' ἤτοι νόος ἐστὶ ποτὶ ζόφον. Cf. Hom. Θ 74, 364, ν 92, ρ 55 sim. Call. VI, 38, IV, 280, Hunc usum apud ceteros quoque invenias. Thuc. 2, 55 πρὸς πελοπόννησον ὁρᾷ.

---

²) ξq 551 sq: Σχίζετο δ' ἁλμυρὸν οἶδμα περὶ κρατερῇσι χέρεσσι ἀνδρὸς ὑπερθύμοιο. ποτί A (Aldinus) et υ, περί P. Hoc loco rectius περί scribi puto quam ποτί. Nam ποτί c. dat. omnino ter solum legitur in Posthomericis, cum περί, quod hoc loco adverbium accipiendum est, satis saepe frequentetur. Vocula ποτί vero, sive praepositio sive adverbium percipitur, hoc in versu apta sententia non praebetur. Quae cum ita sint, περί praefero, praesertim cum optimo codice P tradatur.

³) Cf. Roechlyi Prolegomena pag. LXXIV et tractationis meae pag. 3, 4.

2. Cum hac significatione praepositionis πρὸς (ποτί) c. acc. ea. artissime cohaeret, qua indicatur aliquem loqui ad hominem (Zu einem sprechen): ξq 243 τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον.

Cf. Hom. Γ 155, E 274, 431, H 464, Θ 212, N 81, Π 181, δ 620, η 334, ϑ 333, ξ 409 sim. Call. III, 103; Her. II, 85 εἴρηται πρὸς τοῦτον. Apud Bacchylidem huius usus exempla eruere non potui. Dem. 8, 21.

3. Multis locis, ubi πρὸς (ποτὶ) de loco accipiendum est, non tam regio significatur quam terminus ad quem motio fit. Huius modi πρός (ποτί) saepe tam prope accedit ad similitudinem significationis vocis ἐπί c. acc., ut omnino discrimen non servetur, sed multo magis promiscue habeantur quod ex his exemplis comparatis discas:

αq 824 ποτὶ νῆας εὐπρώρους ἀφίκοντο.	κq 255 ἐπὶ νῆας κυανέας ἀφίκοντο.
ϑq 471 ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας.	κq 80 θοὰς ἐπὶ νῆας ἰόντες.
ξq 327 βροτοὶ ποτὶ δῆριν ἴοῦσι.	ηq 676 ἰὼν ἐπὶ δῆριν.

Significatur motionem fieri usque ad terminum quendam. Potissime de planitie:

a) Cum acc. rei.

α) Verba intransitiva apposita sunt, quae vim vadendi, fugiendi vel similem sententiam habent: γq 126 Διὸς ποτὶ δώματ' ἰοῦσαν, ηq 223 νῦν δ' ἴομεν ποτὶ δώματ', εq 475 ἔλθοι ἑὸν ποτὶ δῶμα, ηq 639 ἔλθῃ ἑὸν ποτὶ δῶμα, ζq 185 ἔβαν ποτὶ δώμαθ' ἕκαστος, ηq 179 ἐμὸν ποτὶ δῶμα κίοντες. αq 52 μόλεν ποτὶ Τρώιον ἄστυ. μq 235 πρὸς ἱερὸν ἄστυ μολόντες, 440 μολόντες ἄστυ ποτὶ σφέτερον, αq 640 Τρῶες ποτὶ ἄστυ πεφυζότες ἐκ πολέμοιο κλαῖον, ιq 213 φεύγοντας ποτὶ ἄστυ, γq 362 ποτὶ Πριάμοιο πόληα φεῦγον, ζq 446 ποτὶ Ἴλιον ἀπονέωνται, νq 70 Τρώων ποτὶ ἄστυ νέοντο[4]) ξq 369 ποτὶ πτολίεθρα νέεσθαι, ιq 336 ποτὶ πτόλιν Ἡφαίστοιο ἤλυθον, κq 5 ἐσίδοντο ποτὶ πτόλιν ἀίσσοντας, λq 6 Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐπεσσεύοντο ποτὶ πτόλιν, 333 ἔβαν Πριάμοιο ποτὶ πτόλιν, νq 78 ἔβαν ποτὶ τείχεα Τροίης, ξq 320 ποτὶ ἄστυ φέρεσθαι, ηq 435 ἵκοντο ποτὶ κλισίην Ὀδυσῆος 709 ποτὶ κλισίην ἀφίκανε, βq 161 βῆ δὲ πρὸς εὐνήν, ζq 342 ποτὶ σταθμὸν ἐρχομένῃσιν, νq 46 ἔλθῃσι λύκος . . . ποίμνης πρὸς σταθμὸν εὐρύν, λq 2 ἐλθέμεναι ποτὶ τύμβον, δq 250 ἦλθον ἀεθλεύσαντες Ἀχιλλῆος ποτὶ τύμβον, ξq 257 (ἀπονέοντο), 304 (ἔβαν), ιq 398 ποτὶ σπέος εὐρὺ κίοντας, αq 824 ποτὶ νῆας εὐπρώρους ἀφίκοντο δq 494 (ἱκέσθαι), ηq 352 ἐσσύμενον ποτὶ νῆα, ϑq 471 ἀλλ' ἴομεν ποτὶ νῆας, γq 509 πρὸς ἠιόνας φορέοντο, μq 278 (ἀπονέεσθαι), 345 (ἀφίκοντο), ζq 647 χάσσατο δ' Εὐρύπυλος, σὺν δ' ἄλλοι Τρώιοι υἷες . . . ποτὶ προχοὰς Σιμόεντος.

Semel praevalet significatio „in, contra“: βq 510 ἔβη ποτὶ Μέμνονος ἦτορ. Unico loco ποτί valet „usque-ad: ιq 189 αἰχμὴ δὲ ποτὶ ῥάχιν ἐξεπέρησεν.

Semel ποτί c. acc. non de verbo, sed adiectivo pendet: αq 188 παλίνορσον ἐμὸν ποτὶ δῶμα σάωσον.

Translate: Inprimis de pugna: αq 444 ποτὶ φύλοπιν ἐγκονεοῦσαι ἀλλήλας ὤτρυνον, 805 ἑσπόμενοι ποτὶ δῆριν.[5])

---

[4]) Vide pag. 6 et 7 adnot. 5.

[5]) αq 805 ἑσπόμεναι ποτὶ δῆριν ὑπ' Ἀργείοισι δάμησαν. Περὶ Λ Μ (Monacensis), ποτὶ P k (Koechlyi ed.) l (F. S. Lehrsii ed.) z (Zimmermanni ed.) „Ποτὶ δῆριν“ solum ad „ἑσπόμεναι“, „περὶ δῆριν“ vero ad „δάμησαν“ referendum est. Multo potius autem „ποτὶ δῆριν“ legendum est quam „περὶ δῆριν“; si enim legitur „περὶ δῆριν“, ἑσπόμεαι non habet, quo referatur. Nam Quinti non est dicere ἰέναι aut

ζq 327 βροτοὶ ποτὶ δῆριν ἰοῦσι[6]), ιq 523 νῦν δ' ἴομεν ποτὶ κοῖτον, κq 614 ἐπειγόμενος ποτὶ δόρπον, ϑq 4 ἐπειγόμενοι ποτὶ δῆριν[7]), λq 187 ἐπειγόμενος ποτὶ φύλοπιν, 423 ἐπειγομένω, ποτὶ μῶλον, κq 451 ποτὶ κλόνον αἰνὸν ἐελδόμεναι πονέεσθαι . . . . ὄρνυσθ',[8]) εq 32 ποτὶ κλόνον ἄσχετον ἐλθέμεν, ϑq 147 ἐπισπεύδοντα ποτὶ κλόνον, ζq 555 ποτὶ ζόφον ἔσσυτο, ηq 251 ἀπεσσυμένοιο ποτὶ πολέμοιο κυδοιμόν, ϑq 245 ἐσσυμένον ποτὶδῆριν, ηq 89 νίσσεσθαι ποτὶ ζόφον, αq 127 μεμαυῖα ποτὶ πτολέμου στροφάλιγγα ξq 465 ποτὶ κλόνον ἐμμεμαῶτες, ηq 82 τρέπεται δέ οἱ αἰόλος οἶμος ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα, νq 199 ἐσθλὸν ποτὶ γῆρας ἱκέσθαι.

Semel ποτί de substantivo pendet: λq 107 ὀτραλέαι δὲ ποτὶ μόρον κέλευθοι.

β) Cum verbis motionis transitivis:
ζq 144 ἦγεν ἑὸν ποτὶ δῶμα . . . κύδιμον υἷα, ξq 213 ποτὶ τύμβον . . . ἀγόντων . . Πολυξείνην, 268 ἑλκομένης ποτὶ τύμβον. 34 νήπια τέκνα . . ποτὶ στάθμον ἄλλον ἄγωσιν, κq 784 ποτὶ ἄστυ φέρειν, γq 339 φέρον ποτὶ Τρώιον ἄστυ, 192 ποτὶ Ἴλιον εἰρύσσωμεν . . Πηλείωνα, 210 ποτὶ πτόλιν εἰρύσσαντες, μq 236 (εἰρύσσωσι) 433 ποτὶ πτόλιν ἔργον Ἐπειοῦ . . ἀνείρυον, ιq 258 καί μιν ἔθηκε ποτὶ πτόλιν, μq 421 μίν ἄγοι ποτὶ Τρώιον ἄστυ, ξq 267 ἕλκων οὐκ ἐθέλοντα βίῃ πρὸς ἀήθεα χῶρον, ιq 174 δίκτυον . . . ἐξερύωσι . . . ποτὶ γαῖαν, 334 προέηκαν εὐκτιμένην ποτὶ Λῆμνον . . Ὀδυσῆα, 449 λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα δῖαν ἄγεσκον, εq 221 ἔντεα καλὰ ποτὶ κλισίας φορέοντα, γq 2 νέκυν ποτὶ νῆας ἔνεικον, ηq 208 (ἔνεικα), εq 614 καί ἑ μέγαν περ ἐόντα θοῶς ποτὶ νῆας ἔνεικα, ζq 526 ἀμπνείοντα φέρον ποτὶ νῆας δq 291 καὶ τοὺς μὲν θεράποντι πόρεν ποτὶ νῆας ἄγεσθαι, 330 ἄεθλα φέρειν ποτὶ νῆας, ϑq 220 τεύχε' . . . φέρειν ποτὶ νῆας.

Semel iuxta verbum violandi: ιq 193 τὸν μὲν ἐλάσσας δουρὶ μέγα στομάχοιο.

Translate: γq 438 τόν ῥα ποτὶ κλόνον ἄνδρες ἀνάλκιδες ἰθύνουσιν, ηq 553 αἰὲν ἐποτρύνεσκε ποτὶ κλόνον, ζq 297 ἐποτρύνων ποτὶ δῆριν, βq 304 ποθὴ ποτὶ μῶλον ἄγεσκε, ιq 216 μένος ἵππων σεύεσκεν μάστιγι ποτὶ κλόνον.

b) Cum acc. hominum:

α) Cum verbo intransitivo ante collectivum: γq 755 ὁππόθ' ἵκοιτο ποτὶ στρατόν.

ἕπεσθαι περὶ δῆριν, sed semper ἕπεσθαι vel ἰέναι εἰς aut ποτὶ aut ἐπὶ δῆριν, quod ex his exemplis intellegitur: κq 444 ποτὶ φύλοπιν ἐγκονεοῦσαι, ϑq 245 ἐσσυμένων ποτὶ δῆριν, γq 120 ἐς ἀπηνέα δῆριν . . . ἐλεύσεται. Similia sunt: εq 32, ζq 555, ηq 89, 251, ϑq 147, 225. Conferas quoque αq 172 ἐπὶ δῆριν ἐλθέμεν, 174 ἕποντ' ἐπὶ δῆριν, εq 144 ἐσσυμένων ἐπὶ δῆριν, ηq 4 ἔβαν κρατερὰν ἐπὶ δῆριν, 276 δῆριν ἐπὶ στονόεσσαν . . νέεσθαι, 676 ἰὼν ἐπὶ δῆριν sim. Ex his exemplis allatis apparet ex Quinti consuetudine περὶ esse abiciendum. Accedit, quod ποτὶ optimo codice P traditur. Ex eisdem causis περὶ abiciendum est ζq 327 (περὶ δῆριν A, ποτὶ δῆριν P), ϑq 4 (περὶ δῆριν A, ποτὶ δ. P), νq 70 (περὶ ἄστυ νέοντο A, ποτὶ P).

[6]) Vide adnot. crit. 5) pag. 6 et 7.

[7]) Vide adnot crit. 5) pag. 6 et 7.

[8]) κq 451 sqq. τίπτε ποτὶ κλόνον αἰνὸν ἐελδόμεναι πονέεσθε σχέτλιαι οὔτι πάροιθε πονησάμεναι περὶ χάρμης ἀλλ' ἄρα νήιδες ἔργον ἐπ' ἄτλητον μεμαυῖαι ὄρνυσθ' ἀφραδέως. ποτὶ om. A, E (Escurialensis). C (Cantabrigiensis); add. MP, κατὰ d (Dausque). Hunc locum ob eam causam depravatum esse veri simile est, quod verborum contuniatio recte non est percepta; alioqui intellegi non potest cur Dausque conierit κατὰ. Ποτὶ κλόνον enim cum ὄρνυσθ' ἀφραδέως coniungenda sunt. Eo mapis vero ποτὶ retinendum est, quod optimis codicibus MP traditur.

β) Cum verbis transitivis: ζq 561 τόνδ' ὀλοὴ φέρε Μοῖρα ποτὶ θρασὺν ἡνιοχῆα.

Translate: μq 61 πρὸς Ἄρηα καὶ οὐτιδανόν περ ἐγείρει (sc. θάρσος), quo loco Ares persona comprehenditur.

Tali πρὸς (ποτὶ) Homerus, Bacchylidus, Aristophanes, Callimachus, Herondas quoque totiens utuntur, ut singula exempla adferre opus non sit.

4. Interdum praepositione πρός (ποτὶ) c. acc. significatur motio ad montes vel caelum versa, cum aliis locis designetur motionem fieri vel ex superiore regione ad terram vel de tarra ad inferos.

a) Motio fit ad caelum vel montem:

α) Cum verbis motionis intransitivis: αq 708 πρὸς οὐρανὸν ἀπονέεσθαι, ηq 400 (ἤλυθεν Ἠώς), μq 217 (νίσσοντο), γq 611 πρὸς Ὄλυμπον ἀφίξομαι, εq 397 (ἰούσῃ), θq 343 θόρεν ποτὶ δάσκιον Ἴδην.

β) Cum verbo motionis transitivo: θq 373 ἄχθος ἀνειρύσσαντες ἄνω ποτί δύσβατον ἄκρην.

b) Motio fit ex regione superiore ad terram vel de terra ad inferos:

α) Cum verbis motionis intransitivis: θq 225 ἐσσύμενος ποτὶ γαῖαν, μq 164 οὐρανόθεν φορέοντο ποτὶ χθόνα, ξq 279 ἔρρεε φοίνιον αἷμα ποτὶ χθόνα, εq 453 ἡ δὲ θοῶς ἵκανε ποτὶ Στυγὸς αἰπὰ ῥέεθρα, ιq 51 οἰχομένοιο ποτὶ δῶμ' Ἀΐδαο. His exemplis prope accedit ηq 304 κατερχομένοιο ποτὶ κνέφας' Ὠρίωνος.

β) Cum verbis motionis transitivis: δq 253 τὸν δ' Αἴας ποτὶ γαῖαν . . . ἐτίνασσε, ζq 45 ποτὶ χθόνα πάντα βαλέσθαι, λq 32 τὸν μὲν . . . ποτὶ χθονὸς οὖδας ἔρεισε, μq 199 ταρφέες ἐξεχέοντο ποτὶ χθόνα, θq 139 ἢ σε πρὸς Ἄϊδα κῆρες ἀμείλικτοι φορέουσι.

Cf. Hom. Θ 74, 364 sim. Apud Bacchylidem, Call. Her. huius modi πρός exempla rara sunt.

5. Semel πρός c. acc. de loco ita accipiendum est, ut significetur „aqud, prope". Quam rarissimam notionem ex dicendi generibus sicut Aesch. Ag. 1567 „ἑστάναι πρὸς σφαγάς" exstitisse intellegitur, quia ex significatione regionis infirmata notio orta est quae valet „apud, prope". λq 356 πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα.

Hunc usum Homerus, Arist. Bacch. Call. Her. nusquam praebent. Soph. El. 931, Phil. 23, Eu. Hec. 188, 220, El. 315.

6. Duobus locis indicatur finis, quo quid fit. Pro tali πρός c. acc. non solum Quintus, verum etiam alii poetae εἰς vel ἐπί et c. dat. et. acc. praeferunt.

λq 72 χεὶρ ἔτι μαιμώωσα ποτὶ κλόνον ἔγχος ἀεῖραι, 359 ποτὶ μῶλον Ἄρηος ἀσπίδας ἐντύναντο.

Apud Homerum, Bacch. Call. ,Her. tale πρός executere non potui.

Thuc. 1, 96. Dem. 6. 23 παντοδαπὰ εὑρημένα ταῖς πόλεσι πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν.

Semel voce ποτὶ c. acc. id significatur, ad quod aliquid pertinet: θq 263 τί γὰρ ποτὶ δῆριν λώιον Ἀρήιος;

Tale πρός (ποτὶ) c. acc. Hom. Aristoph. Bacch. Call. Her. non usurpant.

Xen. An. 7. 1, 9 οἱ στρατιῶται ἀθυμοῦσι πρὸς τὴν ἔξοδον, Comm. 2. 6, 34. 3, 10, 12. Lyc. 15 πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἔχειν, Isocr. 15, 284 τοὺς ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκότας.

Pro tali πρός saepius κατά c. acc. in usu est.

8. Usitata temporis significatio vocis πρός (ποτί) c. acc., qua appropinquatio quaedam notatur ad tempus certum, in Posthomericis deest. Nam eo loco, ubi ποτὶ c. acc. de tempore accipiendum est, potius spatium temporis significatur eodem modo quo nudo accusativo vel praepositione ἐπί c. acc κq 28 ὅς κέλεαι ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν.[9])

Hoc sensu temporali qui subest in versu κq 28 alii poetae et scriptores, qui a me comparari solent, πρός c. acc. non utuntur. Quintus pro solito ἐπί c. acc. hoc loco ποτί posuit, ut hiatus vitaretur. Usitatam vero temporis significationem, qua indicatur appropinquatio quaedam ad certum tempus, alii saepius praebent: Cf. Hom. ρ 191 ποτὶ ἕσπερα, Her. VII., 42 πρὸς ὄρθρον; Bacch. Call. tali πρός non utuntur.

Xen. Hell. 2. 4, 6 πρὸς ἡμέραν.

[9]) κq 27 sqq. Πουλυδάμα, πῶς γάρ σε σαόφρονά φασι τετύχθαι, ὅς κέλεαι ποτὶ δηρὸν ἀνὰ πτόλιν ἄλγεα πάσχειν; ποτὶ δῆριν A P p (Pauw), περὶ δῆριν sp. (Spitzner), ποτὶ δηρόν r (Rhodoman), t (Tychsen), l (ed F. S. Lehrsii), k, z; πέρι δ. st² (J. Th. Struwe)· μάλα δ. (Nauck). Inepte Pauw ποτὶ δῆριν explicavit „praeter pugnam". Ποτὶ enim nunquam hanc sententiam habet. Ne coniectura quidem περὶ δῆριν (sp.) teneri potest. Δῆριν enim ipsam omnino non metuisse Aeneam rectissime exposuit k, verum longinquae obsidionis mala, famem et pestem et bellum longo post tempore demum diremptum. Optime et simplicissime hic locus sanatur scribendo ποτὶ δηρόν. Nam ποτὶ δηρόν, qua dictione idem exprimitur ac dicendi genere ἐπὶ δηρόν (γq 524, δq 348, ζq 18, μq 39) adiuvatur dicendi generibus a poetis temporum posteriorum adhibitis sicut πρὸς ὀλίγον, πρὸς βραχύ sim. Praeterea Quintus hoc loco ποτὶ hiatus vitandi gratia posuit. Πέρι vero et μάλα quae ad augendum et cumulandum verbum δηρόν valent, hoc loco permolesta sunt. Quae cum ita sint, ποτὶ δηρόν retineo, eo magis cum ποτί codicibus A P tradatur et facile fieri potuerit, ut voces δῆριν et δηρόν propter similitudinem confusae sint.

Πρός (ποτί) cum.

gen.	n. l.	dat.	n. l.	acc.	n. l.
In obtestatione: Πρὸς μεγάλοιο καὶ ὀβρίμου Ἡρακλῆος	5				
Desunt in Posthomericis hae notiones: 1. Ea significatio qua indicatur motionem fieri ab aliquo loco von — her. 2. Ea notio, qua indicatur aliquem originem ducere ab aliquo. 3. Ea significatio qua indicatur alicuius hominis vel rei aliquid esse propium.				Regio, ad quam quid versum est: ἡ μὲν πρὸς Βορέαο τετραμμένη ἠχήεντος πνοιάς.	3
				Loqui ad hominem: τοῖα πρὸς ἀλλήλους ὀάριζον.	1
		Versari ‚apud, prope': καὶ ῥ' οἱ μὲν δόρποιο ποτὶ κλισίῃσι μέλτονο.	1	Versari „apud, prope": πρὸς δὲ ῥόον Σιμόεντος ἔχεν πόνον ἀλγινόεντα.	1
		Versari aliquo loco, ‚in terra": ποτὶ γαίῃ Τηλέφου (τὸν τέκε).	1		

gen.	n. l.	dat.	n. l.	acc.	n. l.
4. Ea significatio, qua indicatur auctorem esse aliquem alicuius rei.		Cum verbis motionis, cuius terminus significatur: ἐρειπόμενον ποτὶ γαίῃ.	1	Cum verbis motionis, cuius terminus significatur: ἐσσύμενος ποτὶ γαῖαν.	114
5. Ea notio qua significatur alicuius nomine aliquid fieri.				Finis, quo quid fit: ποτὶ μῶλον Ἄρηος ἀσπίδας ἐντύναντο.	2
6. Ea significatio, qua notatur causa alicuius rei.				Significatur id, ad quod aliquid pertinet: τί γὰρ ποτὶ δῆριν Ἀρήιος λώιον;	1
				De tempore: ποτὶ δηρόν.	1
				Desunt hae notiones: 1. Ea notio, qua indicatur aliquid convenienter alicui rei fieri. 2. Ea notio, qua indicatur varias res inter se conferri. 3. Ea notio, qua is indicatur, cuius aliquid proprium est.	
	5		3		123

1 adv. + 18 tmesis = 150

Caput alterum.

Εἰς (ἐς).

Huius praepositionis Quintus utitur formis εἰς et ἐς In Posthomericis frequentia formae ἐς quadruplo fere maior est quam formae εἰς. Εἰς nisi ante vocales non invenitur; iis locis enim, ubi nonnullis codicibus εἰς ante consonantes traditur, hoc εἰς erat corrigendum (α_q 459, β_q 432, 545. γ_q 284, δ_q 427, 433, 506, ε_q 539, η_q 84, ϑ_q 221, λ_q 106, ξ_q 597. (Cf. Koechlyi proleg. pag. LXX).[10])

Ἐς ante consonantes legitur centies septuagies. Sunt hi loci: α_q 72, 154, 162, 239, 256, 369, 394, 441, 459, 548, 565, 569, 598, 653, 737, 788, 797, β_q 37, 259, 432, 446, 545, 552, 617, 659, γ_q 29, 51, 88, 156, 159, 194, 240, 257, 284, 315, 370, 413, 464, 468, 530, 570, 627, 704, 731, 735, 774, δ_q 141, 179, 180, 218, 233, 235, 359, 427, 427, 433, 453, 481, 506, 546, ε_q 59, 75, 255, 275, 280, 539, ζ_q 54, 117, 151, 187, 192, 374, 461, 558, η_q 41, 70, 84, 91, 96, 135, 169, 192, 263, 424, 518, 541, 601, 616, ϑ_q 58, 87, 124, 183, 221, 241, 246, 275, 305, 312, 355, 383, 464, 497, ι_q 40, 130, 158, 189, 200, 218, 259, 326, 394, 486, 525,

[10]) De hac re infra fusius agetur, Cf pag. 12.

κq 24, 65. 77, 92, 122, 159, 274, 360, λq 34. 76, 106, 170, 251, 352, 446. 477, 479, μq 13, 28, 30, 31, 32, 41, 92, 99. 101, 108, 171, 213, 224, 263, 279. 293, 406, 455, νq 13, 34, 37, 59, 80, 173, 186, 246, 484, 505, 530, ξq 204, 204, 204, 231, 252, 273, 321, 346, 501, 521, 597.

Ante vocales, ubi ἐς legitur, ob necissitatem metri positum est, quia brevis thesis exstat. Ante vocales ἐς legitur nonagies septies; decies est ante nomina, quae a digammate quondam coeperant. Ii loci, ubi ἐς legitur ante nomina, quae a vocali incipiunt nec unquam digamma in initio habebant, hi sunt: αq 119, 184, 223, 371. 618, βq 110, 373, 470, 489, 533, 619, γq 20, 91, 120, 154, 440, 627. 656, 699, 715, 761, δq 8, 112, 140, 202, 361, 576, εq 262, 367, ζq 12, 177, 222, 557, ηq 42, 60, 88, 153, 214, 235, 256, 423, 535. 717, ϑq 20, 188, 318, 368, 399. ιq 69, 110, 112, 284, 317, 323, 328, 338, 376, 393, 451, 459, 528. κq 48, 56, 61, 214, 259, 270, 332a 400, λq 77, 103, 268, 282, 321, 366, μq 42, 112, 122, 191, 283, 294, 314, 418, 481, νq 196, 427, 464. 483, 530, 545, 556, ξq 126, 224, 228, 258. 467, 475.

Ii loci, ubi ἐς legitur ante nomina, quae in initio digamma quondam habebant, hi sunt: βq 242, γq 216, 284, εq 191, λq 83, νq 67, 259, 539, ξq 383, 401.

Εἰς vero ante vocales legitur septuagies bis: αq 85, 673, βq 30, 74, 89, 222, 504, 531, 559, γq 18, 26, 69, 570, 718, 786, δq 59, 239, 308, 387, 576, εq 37, 264, ζq 6, 512, ηq 72, 83, 117. 247, 323, 496, 565, ϑq 54, 253, 280, 362, ιq 35, 162, 265, 279, 323, 368, κq 15, 53, 255, 265, 287, 324, 327, 376, λq 43, 63, 115, 367. 390, μq 40, 118, 210, 236, 432, 470, 530, νq 246, 282, ξq 200, 219, 234, 345, 379, 437, 565, 574, 641. Duobus locis εἰς est ante nomina, quae a digammate quondam coeperant: ζq 4, λq 73.

Quod usum formarum εἰς et ἐς in carminibus Homerisis attinet, εἰς nisi ante vocales non invenitur, cum ἐς ante vocales et consonantes legatur. De hac re cf. Ebeling, lexicon Homericum pag. 483.

Quam saepe autem εἰς et ἐς in singulis pedibus inveniantur, ex hac tabula discas:

	Ἐς			Εἰς	
Pedes	Arsis	Longa thesis	Brevis thesis	Arsis	thesis
1.	63	2	28	20	1
2.	45	5	12	15	3
3.	0	2	51	0	0
4.	26	12	4	10	9
5.	14	0	13	16	0

Cum hac tabula ea conferas, quae Ebeling in lex. Hom. pag. 488 adnotat: „In universum εἰς semel legitur, puando ἐς ter. Ἐς non est in arsi tertia (quod convenit in Posthomericis), εἰς Λ 435, Ο 497, Τ 45. In quarta εἰς Α 314, Η 461, Κ 351, ξ 196, ἐς Μ 301 atque saepius in sequentibus libris. Εἰς saepissime in arsi secunda. Ἐς in prima et secunda, aliquanto rarius in quarta aut quinta. Εἰς in tmesi quarta saepius, in prima aut secunda rarius, in tertia Φ 522, μ 380, 292, Λ 230. Ἐς saepissime producitur in thesi quarta, saepe etiam in secunda aut prima, in tertia Θ 13, Ω 795, κ 97, 148, 194, λ 480, ξ 335, τ 292, Χ 351.

A.

Ad tmesin redeunt:

αq 737 οὐ γὰρ τερπωλῆς ὀλοώτερον ἄλλο βροτοῖσιν ἐς λέχος ἱεμένης. Cf. Hom. Χ 490; γq 735 ἐς βοῶν δημὸν θέσαν.

B.

Εἰς (ἐς) praepositio cum accusativo.

1. Praepositione εἰς (ἐς) significatur motionem fieri medias in res vel medios in homines (deos), in-hinein.

a) Cum acc. rei.

α) Cum verbis movendi intransitivis: εq 280 ἐς Τρώων πτολίεθρον ἐπήλυθον, θq 368 κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον, νq 59 ὥς οἵ γ' ἐξ ἵπποιο μεμαότες ἐξεχέοντο ες Τρώων πτολίεθρον, κq 255 Τρῶες δ' εἰς ἑὸν ἄστυ κίον, νq 67 ἐς Ἴλιον ἐσσεύοντο, 80 ἐσέχυντο ἐς Πριάμοιο πόληα, γq 627 Διός δ' ἐς δώματ' ἰοῦσα, ζq 151 ἦλθον δ' ἐς μέγα δῶμα, λq 321 ἔσσυντ' ἰητῆρες ἐς οὐταμένων αἰζηῶν οἰκία,[11]) ζq 187 κατελέξατο βαιὸν ἄπωθεν ἐς τέγος εὐποίητον, ιq 40 ἀφίκοντο Τρῶες δ' ἐς Πριάμοιο πολυχρύσοιο μέλαθρα, μq 481 εἰς ἑὸν ἄντρον ἀφίκηται, γq 718 εἰς ἑὸν ἄντρον ἕκαστος φέροντο, ιq 368 εἰς ἑὸν ἄντρον ἀφίκηται, ηq 717 ἐς ἄντρον ἵκηται, μq 13 χηραμὸν ἐς πέτρης κατεδύσατο. ιq 162 θορὼν εἰς ἄγκεα βήσσης. μq 122 ἐς ἄγκεα ἱκέσθαι,[12]) 28 ἐς λόγον ἄνδρες βήσομεθ', idem μq 279; βq 533 ἐς αἰγοκερῆα κίοντες ἠελίου, λq 170 ἐς λήιον αὖον ἐρχομένοις, βq 545 κάππεσε δ' ἐς μέλαν αἷμα[13]), νq 173; ηq 423 ἐς αἰόλα τεύχεα δύντες,

---

[11]) λq 320 sqq: Πᾶν δ' ἀνὰ ἄστυ ἔσσυντ' ἰητῆρες ἐς οὐταμένων αἰζηῶν οἰκία ποιπνύοντες. 321: κατ' A P, ἐς E¹ (Escurialensis), ed. t (Tychsen), l (Lehrsius), k (Koechlyus) ἀν' ed. r (Rhodomanus) vel ἰητῆρες κατ'. Ἰητῆρες κατ' (A P) nullo modo legi potest, quod hac verborum continuatione metrum offenditur. Simplicissime locus depravatus sanaretur legendo ἰητῆρε κατ', nisi codice E¹ accuratius descripto traderetur praepositio ἐς. Accedit, quod dualis pro plurali numero adhibitus nisi δq 506 et νq 162 in Posthomericis nusquam invenitur. Id vero intellegi non potest, cur r contra codicem E¹ proposuerit ἀν'. Ego quidem non habeo, cur praepositionem ἐς hoc loco omnium praepositionem aptissimam et codice E¹ traditam praetermittam.

[12]) μq 122 sqq: καὶ τότ' ἄρ' Ἀτρέος υἷες ἐς ἄγκεα τηλεθάοντα Ἴδης ὑψικόμοιο θοοὺς προέηκεν ἱκέσθαι ἀνέρας. υἷες ἄγκεα ἐς M, υἷες ἄγκεα E¹, υἷες ἄγγεα C¹, υἷες ἄγκεα vel υἷε κατ' ἄγκεα ed. r., υἷες ἐς ἄγκεα ed k, z. Codicibus M E¹ C¹ lectiones traditas propter metrum offensum teneri non posse apparet. Qua de causa emendetur lectio oportet. Optimum esse videtur legere υἷες ἐς ἄγκεα. Id vero nullo modo probari potest, quod Rhodomanus praeter illam rectam coniecturam υἷες ἐς ἄγκεα alteram quoque proposuit υἷε κατ' ἄγκεα. Hoc enim ex duabus causis fieri non licet. Primum, quod omnibus codicibus pluralis numerus υἷες traditur, deinde quod Quintus rarissime duali numero pro plurali usus est.

[13]) Sunt nonnulli loci, quibus pro recta forma ἐς traditur εἰς. Omnibus huius modi locis ἐς ante consonantem est: αq 459, βq 432, 545, γq 284, δq 427, 433, 506, εq 539, ηq 84, θq 221, λq 106, ξq 597. Omnibus locis praeter duodecim quos exscripsi ante consonas ἐς traditur. Ἐς ante consonantes legitur centies septuagies (Cf. pag. 10 et 11). Inde ex Quinti consuetudine ante consonas formam ἐς voci εἰς praelatam esse apparet. Accedit, quod in carminibus Homericis et in omnibus antiquissimorum Epicorum operibus ante consonas ubique ἐς legitur. Quae cum ita sint, non solum ex Quinti, sed etiam antiquissimorum Epicorum usu ante consonantem ἐς scribendum est, quem morem primus Nonnus immutavit, qui saeculo post Quintum vixit.

αq 548 τὸ δ' ἐς σάκος Αἰακίδαο ἷξεν, 618 πταμένη δὲ διαμπερὲς ὄβριμος αἰχμὴ πρέμνον ἐς ὑψικόμοιο πάγη δρυός.

Nonnullis locis indicatur tela in corpus infundi: αq 565 ἤλυθεν ἐς χρόα καλὸν (αἰχμή), θq 275 αἰχμαὶ δ' ἐς χρόα δῦνον, λq 479 (ἵκανεν οἰστός), βq 446 δόρυ . . . ἐς τεὸν ἧπαρ ἵκηται, γq 154 δόρυ . . . . ἶνας ἐς ἐγκεφάλοιο ἵκανεν, θq 318 ἔμπεσεν . . . . λαιὸν ἐς ὀφθαλμόν (οἰστός), λq 83 ἐς ἰνίου ἦλθε τένοντα (αἰγανέη).

Translate: αq 72 ἐλπωρὴ γὰρ ὅτ' ἐς φρένας ἀνδρὸς ἵκηται, 598 καὶ ἐς φρένα δῦσαν ἀνῖαι, γq 466 ἐσήλυθεν ἐς φρένα πῆμα, εq 539 (Cf, adnot. crit [13]) pag. 12) ηq 541 δέος αἰνὸν ἵκηται ἐς φρένα, νq 13 (ὁπότ' οἶνος ἵκηται), λq 106 κῆρες . . φορέοντο καίριον ἐς κραδίην (Cf. adnot. crit.[13]) pag. 12), μq 406 ἄχος δ' ἀλεγεινὸν ἵκανεν . . ἐς μήνιγγας ἰδ' ἐγκεφάλοιο θέμεθλ', ξq 273 ἄλγος τλήμονες ἐς κραδίην Ἑκάβης πέσεν.

Duobus locis, quamquam quies est, tamen εἰς (ἐς) legitur: νq 246 κεῖτο . . . . εἰς ἑτέρων φόνον ἀνδρῶν. νq 246 κεῖτο δ' ἄρ' ἐς μέλαν αἷμα, qui loci eo explicantur, quod κεῖσθαι saepius pro perfecto tempore verbi τίθεσθαι adhibetur.

μq 213 οὐδ' ἔσσεται ὔμμιν ἄλυξις ἐς φάος. Hic locus eo insignis est, quod loco verbi ἀλύξεσθαι substituitur nomen ἄλυξις coniunctum cum verbo copulativo εἶναι. Cf. Hom. ο 216. 505, φ 6 sim. Call. III, 141, 168. Her. 95, V, 71, VII, 55. Th. 1, 107 sim. Hunc usum vocis εἰς (ἐς) ceteri quoque poetae et scriptores habent.

β) Cum causativis: γq 216 εἰρύσσαι μεμαῶτες ἐς Ἴλιον ἱερὸν ἄστυ, 284 (εἴρυσεν), 29 Δαναοῖσι δὲ θῆκε κέλευθον ἐς Πριάμοιο πόληα (Germanice: er hatte Bahn gemacht in die Stadt); hic locus eo insignis est, quod ἐς pendet de substantivo „κέλευθος"; κq 360 (κάββαλέν μιν), γq 704 Βορέην . . ἐς Τροίην προέηκε, μq 41 ἐς δὲ πόλιν μιν ἄγωσι, αq 85 ἄγε δ' εἰς ἑὰ δώματ' ἄνασσαν, νq 282 (ἄγεσθε), ξq 321 Ἀργεῖοι δέ μιν αἶψα δόσαν ποτὶ ἄστυ φέρεσθαι ἐς δόμον ἀντιθέου Ἀντήνορος, αq 788 κούρην . . ἐς μέγα σῆμα βαλέσθαι, 797 ἐς κοίλην χηλὸν θέσαν, γq 731 (ὀστέα ἄλλεγον), 413 βροτῶν ἐς τεῖχος ἀλέντων, δq 202 τὸν γάρ ῥα θεὸς βάλεν ἠέ τις ἄτη ὄζον ἐς ἀλγινόεντα (virgultis cingitur). λq 251 καὶ ἐς Χέρας ὄντιν' ἕλοντο, ξq 345 νῆας εἰς ἁλὸς οἶδμ' ἐρύσαντες, 231 νέας δ' ἐς βένθεα πόντου εἶλκον.

Sunt nonnulli loci, quibus indicatur tella immitti in corpus: αq 256 τῇ μὲν ἄρ' ἐς κραδίην ἐλάσας δόρυ, βq 259 (διήλασεν ἔγχος), ηq 616 βλημένος ἐς κραδίην, θq 87 τὸν δ' ἐς κληῖδα τυχήσας[14]), 312 (τύψας), θq 188 ἀλλά σφεας ἐδάϊζον ἐς ἀσπίδας, λq 34 διὰ δ' ἤλασεν ἐς μέσον ἧπαρ αἰχμήν, γq 156 ἔγχος ἐρείσας ἐς θέμεθλ' ὀφθαλμοῖο, 240 διήλασεν ἐς χρόα καλόν (sc. ἔγχος). ιq 189 ἔγχεϊ τύψε φαεινῷ ἐς νηδύν.

Semel cum verbo violandi: αq 239 οὔτασεν ἐς μαζὸν παχύν.

Traaslate: ηq 41 οὐ γὰρ ἀναστήσεις μιν ἔτ' ἐς φάος, μq 263 ἀμύμονα νίκην ἧμιν ἐελδομένοισιν φίλας ἐς χεῖρας ἄγουσιν.

Cf. Hom σ 37. ξ 208, Ω 434 sim. Bacch. V, 6 (V, 12), V, 29, (V, 61) κῦν' ἄξοντ' ἐς φάος. Call. Ep. I, 15 ἐς οἰκίον ἤγετο νύμφην.

---

[14]) θq 87: Τὸν μὲν ὑπὸ κραδίην, τὸν δ' ἐς κληῖδα τυχήσας. δέ A, δ' ἐς em. k Praeter θq 87 quinque locis ὑπὸ c. acc. inveni iunctum cum verbis movendi, ubi vulnus infligi indicatur. Sunt hi loci: αq 256, δq 250, ζq 627, θq 404, ιq 193. Multo saepius autem Quintus talibus locis εἰς (ἐς) utitur. Tale εἰς (ἐς) enim in Posthomericis vicies semel occurit. Accedit, ut Quintus cumulatione earundem similiumve praepositionum delectetur, de qua re egit Koechlyus in proleg. pag. LXVIII. Praeterea „ε" voculae „δέ" in caesura trochaica pedis tertii septuagies eliditur. Cum ita res se habeat, lectionem δ' ἐς praefero.

b) Motio derigitur medios in homines (deos):

α) Cum verbis intransitivis: εq 255 ὄφρ' ἀφίκωμαι ἐς φύλακας, ζq 512 ὁ δ' εἰς ἑτάρους ἀλέεινε; ante collectiva: αq 569 ἐς πληθὺν ἀνόρουσεν, θq 124 ὁ δ' ἔκφυγε ποσσὶ θοοῖσιν ἐς πληθὺν ἑτάρων, ιq 158 ἵκετο δ' ἄλλων ἐς πληθύν, δq 112 ἵκανεν 'Αργείων ἐς ὅμιλον, θq 399 θρῶσκον δυσμενέων ἐς ὅμιλον, ιq 328 (ἐλθέμεναι), κq 400 (φύγω), γq 191 ἀφίκετο . . ἄλλων ἐς ἀθανάτων ὁμήγυριν, κq 56 (φοίτα), ηq 91 θεῶν ἐς φῦλον οἴω . . . ἀνελθέμεναι.

β) Cum verbis transitivis: ζq 557 αἰχμὴν . . . ἐς ὅμιλον ἐυσθένων βάλε Τρώων, ιq 459 φῶτα . . φέρεσκον 'Αργείων ἐς ὅμιλον.

Cf. Hom. κ 79, λ 331 sim. Tale εἰς apud ceteros totiens occurrit, ut singula exempla adferre opus non sit.

c) Similiter ii loci accipiendi sunt, ubi εἰς (ἐς) iuxta verba motionis coniungitur cum neutris adi. vel nomine numerali ἕν, quae de loco intellegenda sunt.

α) Cum verbis intransitivis: βq 559 εἰς ἓν ἀγειρόμενοι, δq 239 (ἵκωνται), ξq 565: δq 308 (ἰόντες), μq 470; ηq 565 (ἰόντα), μq 530 (ἀΐσσοντα), δq 218 ἴσαν ἐς μέσσον, γq 69 εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθαι

β) Cum causativis: ηq 72 μυρία εἰς ἓν ἅπαντα μεμιγμένα, λq 367 (ἀρηρεμένοι), μq 210 (οὔρεα πάντα ἀναρρήξας), δq 180 Θέτις δ' ἐς μέσσον ἀγῶνα θῆκεν, εq 275 (νῆας ἔρυσσαν), δq 359 ἐς κενεὸν κρατερὰς χέρας ἰθύνασθαι.

Translate: δq 235 Τυδείδην δ' ἐς μέσσον ἀύτεεν, 481 (καλέεσκεν), μq 293 (πόνον ἔλασσαν).

Cf. Hom. Δ 291, Ψ 204. Apud Bacch. et Call. huius modi εἰς executere non potui. Her. VIII, 26 εἰς ἓν γέλως τε κ'ἀνίη ἐκεράννυντο.

2. Interdum significatur motionem fieri a) a loco inferiore in (in—hinein) superiorem, b) a regione superiore in inferiorem.

a) Motio fit a regione inferiore in superiorem.

α) Cum v. m. intr. γq 627 ἐς οὐρανὸν εἶμι (In den Himmel hinein; est enim sermo de tota superiore regione quam „αἰθέρα" quoque appellare potuit poeta). ηq 60 (οἰχομένοιο τοκῆος), 88 (νίσσεσθαι), θq 54 (πέπτατ'), ιq 323 (χάσσατ'), μq 191 (ἀνῄϊε), ξq 228 (ἀνῄϊε), νq 556 (ἀντέλλουσιν), νq 483 βηλὸν ἐς ἀστερόεντα θυτήριον ἀντέλλησιν, γq 715 ἀνὰ δ' ἔγρετο πουλὺς καπνὸς ἐς ἠέρα δῖαν (Hob sich in den Aether), ηq 42 ψυχή οἱ πεπότητ' ἐς ἠέρα, νq 464 φλὸξ δ' ἄρ' ἐς ἠέρα δῖαν ἀνέγρετο, ιq 317 ἄλλ' ἀναχάζεο δῖον ἐς αἰθέρα.

Duobus locis cum hac sententia ἐς coniunctum est cum ἄχρις (μέχρις), usque — in: βq 470 κόνις . . ὀρώρει ἄχρις ἐς οὐρανὸν εὐρύν, ιq 69 ἐς αἰθέρα μέχρις ἰοῦσα.

β) Cum v. trans.: κq 61 πάλλε δὲ λοίγιον ἔγχος ἐς ἠέρα, ιq 265 λύθη (sc. νέφος) δ' εἰς ἠέρα μακρήν, ιq 259 Ὁ δ' ἐς κενεὴν δόρυ τύψας ἠέρα.

Cf. Hom. E 867, μ 380 τ 540. Bacch. IX, 20 sim.

b) Motio fit de regione superiore in inferiorem. Inprimis de mari.

α) Cum v. m. intr. κq 222 εἰς ἅλα δυσάμενοι, γq 786 (δῦσαν), ιq 323 (χάσσατ'), ηq 117 ὁ δ' εἰς ἁλὸς ἔσσυται οἶδμα. θq 362 (ἐσσυμένης), μq 432 (κατέρχεται), δq 95 εἰς ἁλὸς ἤϊε βένθος, ξq 521 (κάππεσε), 597 ἐς βένθος κατέδυσαν (Cf. adnot. crit.[13]) pag. 12), αq 119 δύσατ' ἐς Ὠκεανοῖο βαθὺν ῥόον, γq 656 ἀπόρουσεν ἐς Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, εq 367 (δύεθ'), μq 224 ἐς δ' ἵππον βαίνομεν, 283 (δύμεναι), 314 (κατέβαινεν).

β) Cum v. transitivis: λq 63 βαλέσθαι τ' εἰς ἅλα δίκτυα,[15]) ξq 379 εἰς ἅλα κυανέην λεῖβον μέθυ, 574 ἀπέσχισε δ' εἰς ἅλα πέτρην, μq 118 ἀπωσαμένη κνέφας ἠὺ εἰς ἔρεβος νq 259 ἠύτε πόρτιν ὄρεσφι λύκοι . . . . κρημνὸν ἐς ἠχήεντα . . . βάλονται, ξq 495 φορέεσκε βυσσὸν ἐς ἠερόεντα.

Ceteri quoque poetae et scriptores tali εἰς (ἐς) saepissime utuntur.

3. Voce εἰς (ἐς) indicatur motionem fieri non in medias aliquas res, sed ad aliquam rem vel terminum.

a) Cum acc. rei.

α) Cum v. m. intr. αq 369 ἤλυθεν ἐς Τροίην. κq 122 ἤλυθε δ' ἐς Τροίην, βq 37 (ἐλθών), idem est ηq 192; γq 530 (ἀνίοντι), ηq 518 (ἵκησθε), ϑq 246 (ἀφίκανεν), 305 (συνέσπετο), κq 77 (ἵκανεν), 92 (κίεν), βq 242 βῆσαν ἐς Ἰλίου ἱερὸν ἄστυ, εq 191 (ἐλθέμεναι), ηq 263 Ἴλιον ἐς πολύδακρυ ἕπεσθαι, αq 371 ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες, ηq 214 (νοστήσωμεν), 169 ἐς Σκῦρον ἵκοντο, ϑq 355 ἵκετο δ' ἐς Θρῄκην, ιq 338 ἤλυθον . . . Λῆμνον ἐς ἀμπελόεσσαν, μq 30 νέεσθαι ἐς Τένεδον, νq 539 ἐς οἰκία νοστήσαντα, βq 489 κατιόντες ἐς ἱερὸν Ἑλλήσποντον, 552 φορέοντο ἐς πεδίον Πριάμοιο, γq 370 (ἤιεν), δq 506 (ξύνισαν; cf. adnot. crit.[13]) pag. 12), μq 32 (προχέονται), ξq 224 ἐς Ἠλύσιον πεδίον κίεν, γq 88 ἐς Διός πέδον οἰχομένῳ, 774 ἐς Διός ἵξεται αὐγάς, κq 159 μολὼν ἐς πατρίδα, 332 ἀπεσσύμενον λασίης ὑπὲρ ἄκριας Ἴδης οἶμον ἐς ἐσχατιήν . . εἰσενόησε, γq 51 ἐς μακάρων ἕδος ἄλλων ἔσχεο, αq 441 ἐς νόμον ἐλθέμεν, ηq 135 (ἐσσύμεναι), ϑq 383 (ἀΐσσουσιν), ηq 96 ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο, idem μq 101, ιq 326 (χάσσαντο), μq 108 (ἤλυθεν), ϑq 497 ἐς κλισίην ἀφίκανεν, idem ιq 525, γq 18 συνήλυθεν εἰς ἕνα χῶρον, λq 43 (πέσον), ξq 126 συνάγερθεν ἐς Αὐλίδος ἱερόν οὖδας.

Translate, in primis de pugna: αq 223 σὺν δ' ἔβαλον θήρεσσι ἐοικότες ὠμοβόροισι δῆριν εἰς αἱματόεσσαν, γq 120 ἐς ἀπήνεα δῆριν . . . ἐλεύσεται, δq 233 ὑσμίνων ἐς δῆριν ἀμείλιχον, ζq 12 ἤλυθεν . . . δῆριν ἐς ἀργαλέην. μq 92 ἐς δῆριν ἵκοντο, γq 257 ἐς μόθον ἐλθέμεναι, ιq 130 (ἐσσυμένων), νq 186 (ἐσσύμενος), αq 653 βήμεναι ἐς πόλεμον, ιq 218 (ἔρχεται), ζq 558 ἧκε . . . ἐς φύλοπιν, ηq 247 ἀφίκηται δήιον ἐς ἐνοπήν, 424 ἴομεν ἐς πολέμοιο πολυκμήτοιο κυδοιμόν, βq 110 πάντες ἐς Ἄρεα μαιμώωντες, γq 20 (μαιμώωντ'), ιq 110 (μεμαότες), ζq 54 ἐς πόλεμον μεμάασιν, 117 (μεμαῶτες), 461 (μαιμώωντι). ϑq 253 νόησε δὲ θέσκελον αὐδὴν ἔκποθεν ἀΐσσουσαν ἄδην εἰς οὔατα Τρώων, λq 76 οὐδέ οἱ ἀλκὴ ἕσπεται ἐς πόνον.

Semel ἐς pendet de substantivo: μq 294 ῥηιδίη μὲν ἐς ἀργαλέην κακότητα κέλευθος.

Cf. Hom. γ 159, ϑ 283, ο 541, τ 292, ξ 335, E 210, 551, sim. Bacch. I, 7; V, 8. Hdt. 7, 136, Xen. An. 4. 7, 1; 8. 5, 20.

Hic usus praepositionis εἰς (ἐς) apud ceteros saepe occurrit.

---

[15]) λq 62 sqq: Ἄμφω ἐπιστάμενοι δόλον ἰχθύσι μητίσασθαι αἰνοῦ ὑπ' ἀγκίστροιο βαλέσθαι τ' εἰς ἅλα δῖαν δίκτυα καί παλάμῃσι περιφραδέως ἀπὸ νηὸς ἰθὺ καὶ αἶψα τρίαινον ἐπ' ἰχθύσι νωμήσασθαι. 63: βαλεῖν δέ τε εἰς A, β. δὲ καὶ εἰς temptavit k, βαλέσθαι τ' εἰς k scripsit. Si legimus βαλεῖν δὲ τε εἰς, hiatu offendimur. Inde h proposuit β. τ' εἴσω. Εἴσω c. gen. in Posthomericis tricies legitur, cum εἴσω c. acc. nisi βq 207 non occurrat. Tamen coniectura ab Hermanno proposita improbanda non est. Minus autem probanda est lectio (sp.) „β. δέ τάχ' εἰς", quia desideratur vocula τέ, quae eo magis est necessaria, cum sequatur καί. Cum ita res se habeat, optimum mihi videtur legere βαλέσθαι τ' εἰς, quoniam hoc modo usitata copulatio τέ-καί servatur. Alias duas a Koechlyo temptatas coniecturas minus laudo, cum nec particula δέ ponatur nec ἔσω (contra traditum εἰς) coniciatur necesse sit.

β) Cum causativis: κq 673 ἄγε δῖαν ἄκοιτιν Φθίην εἰς εὔπωλον, γq 570 ἄξεται (sc. ἐμέ) Σπάρτην εἰς ἐρίβωλον, 570 ἄξεται . . . . ἐς πολυδίψιον Ἄργος, δq 453 ὁ δ' ὠκυπόροις ἐνὶ νηυσὶν ἐς Τροίην μιν ἔνεικεν, γq 761 τὸν καὶ ἐς Ἠλύσιον πεδίον . . . . φέρειν, δq 8 οἱ δέ μιν αἶψ' ἀπένεικαν . . . . . χῶρον ἐς ἱμερόεντα, κq 53 τοὺς δ' ἄγεν εἰς ἕνα χῶρον, ξq 641 (ἄγεσκε), νq 530 σέ . . . οἴσομεν . . . ἐς Ἑλλάδος ἱερὸν οὖδας, δq 179 οἱ δ' ἐς νῆας ἄγον . . . βασιλῆα, νq 530 (οἴσομέν σε), ιq 486 ἐς κλισίην ἄγον . . . Ποιάντιον υἷα, κq 265 ὀλοὴ δέ μιν ἦγεν ἀνάγκη κουριδίης εἰς ὦπα. Semel ἐς non pendet de verbo movendi, sed de verbo „καλεῖν" μq 455 βίην καλέεσκε δρακόντων ἐς Τροίην.

Translate, in primis de pugna. γq 194 οἵ μ' ἐς δηιοτῆτα . . . . φορέουσι, δq 433 ἀλλά μιν ἐς πόλεμον . . . . ἤγαγε (Cf. adnot. crit.[13]) pag 12), 576 ὠκὺν ἐόντ' ἐς ἀγῶνα . . ἤγαγε, 576 εἰς ἔριν ἤγαγε, εq 262 ἐγὼ δέ ἑ ἄξω δῆριν ἐς αἰζηῶν, θq 241 φόρεον δέ μιν ἐς μόθον ἵπποι, λq 282 ἐφέλκεται ἄνδρας ἐς αἰχμήν, μq 171 ἐς δὲ κυδοιμὸν τρέψε νόον μακάρεσσιν, κq 162 ἐποτρύνουσα μάχην ἐς κυδιάνειραν, θq 58 ἀνιηρὴν ἐς φύλοπιν ὀτρύνουσα, νq 37 ἐς μόθον ὀτρύνοντι, ηq 601 κελεύων ἐς μόθον.

Cf. Hom. Π 832, Τ 291, Φ 43; Bacch. IX, 12. Call. V, 48, Her. I, 23.

b) Cum nominibus hominum, animalium, potissimum in numero singulari.

α) Iuxta verba intransitiva, ubi scriptores Attici potius πρός vel. ὡς c. acc. utuntur: γq 468 φεύγων ἐς Πηλέα, ηq 153 ἵκανεν ἐς Εὐρύπυλον[16]), κq 270 ἷξε δ' ἐς Οἰνώνην, 325 εἰς Ἑλένην ἀφίκανε.

Duobus locis praevalet significatio „in, contra": λq 103 ἆλτο θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἐς ἀνέρα, 115 ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην εἰλεύμεναι ἀίσσουσιν.

Semel ante collectivum: ξq 192 ἐς στρατὸν εὐρὺν ἵκανε.

Cf. Hom. Ο. 402 σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, χ 202 sim. Call. IV, 204, Ep. 41, 3. Th. 1. 9. Xen. An. 7, 14 ἐλθὼν ἐς τὴν ἐμὴν μητέρα, Dem. IX, 11.

β) Cum causativis: γq 699 Ἑρμείην προέηκεν ἐς Αἴολον, ξq 467 (προέηκεν ἄμβροτον Ἶριν), ζq 222 φέρεν δέ μιν ζωὸν ἐς Εὐρυσθῆα, ιq 35 Μενοίτην εἰς Ἀγαμέμνονα πέμψε, κq 287 ἄγον δέ με κῆρες ἄφυκτοι εἰς Ἑλένην.

Semel praevalet significatio „in, contra": λq 477 προέηκεν ὀιστὸν ἰθύνων ἐς φῶτα.

Duobus locis motio fit ad multos homines: γq 284 εἴρυσεν ἐς Τρῶας (sc. νέκυν); cf. adnot. crit.[13]) pag. 12), νq 505 λιλαιόμενοί μιν ἄγεσθαι ἐς Δαναούς.

Translate: νq 34 ἐς δ' Ὀδυσῆα ἐπ' οὔατ' ἔνευσεν.

Cf. carm. Hom. Ψ 36. Bacch. hunc usum vocis εἰς non praebet.

c) Cum hac significatione artissime ea cohaeret, qua designatur motionem fieri usque ad aliquam rem, ubi εἰς (ἐς) coniunctum est cum ἄχρις vel μέχρις: δq 464 ἐς πέρατ' ἄχρις ἱκέσθαι, ιq 376 ἐς

---

[16]) ηq 152 sqq. Ἤματα δοιὰ φόνοιο καὶ ἀργαλέης ὑσμίνης παύσανθ', οὕνεχ' ἵκανεν ἐς Εὐρύπυλον βασιλῆα ἀγγελίη Δαναῶν. 153 οὕνεχ' ἐκίχανεν A, οὕνεχ' ἐκίχανεν ἐς E¹, C¹ ², οὕνεχ' ἰοχήων ἐς P, οὕνεχ' ἵκανεν ἐς V, r t l k z. Lectio (E¹ C¹ ²) οὕνεχ' ἐκίχανεν ἐς omnino exstare non potest propter leges metricas et grammaticas; κιχάνειν enim nudum accusativum secum habet, rarius genetivum. Ne dicendi quidem ratio οὕνεχ' ἐκίχανεν Εὐρύπυλον (A) teneri potest propter metrum offensum, quia secunda syllaba verbi κιχάνειν longa est. Item forma ἰοχήων (P) nullo modo defendi potest. Ἐς vero retinendum esse videtur, cum codice P tradatur. Quae cum ita sint, quod simplicissimum est ad locum sanandum, codicem V secutus οὕνεχ' ἵκανεν ἐς scribo.

ὀστέον ἄχρις ἱκέσθαι, κq 274 μέχρις ἱκέσθαι μυελὸν ἐς λιπόωντα, 214 διήλασε δ' ἄχρις ἐς ὦμον.

Cf. Hom. E 353, X 397, λ 87. Call. III, 11. Apud Bacch. et Her. tale εἰς non inveni. Xen. An. 5. 1, 1 μέχρις εἰς τὸ στρατόπεδον.

4. Saepius praepositione εἰς (ἐς) indicatur motionem fieri in superficiem alicuius rei et de iis quae moventur a parte inferiore ad superiorem et de iis quae moventur ab hac ad illam partem:

a) Motio fit a p. inf. ad sup.

α) Cum v. m. intr. θq 221 ἐς θοὸν ἅρμα θορών (Cf. adnot. crit.[13]) pag. 12).

Translate: ξq 200 εἰς Ἀρετῆς ἀναβάντες ἐυστεφάνου κλυτὸν ἔρνος.

β) Cum v. transitivis: 619 Θέτιν δ' ἐς Ὄλυμπον ἀγέσθω, δq 387 ὅτ' εἰς Οὔλυμπον ἀνήγαγε δῖαν ἄκοιτιν, βq 659 οὐκ ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ἐς Διὸς οὖδας.

Cf. Hom. Θ 136 εἰς Οὔλυμπον εἶμι. Σ 142, υ 55 sim. Call. V, 40, Her. XI, 34 (X, 55) φεῦγον δ' ὄρος ἐς τανύφυλλον. Scriptores Attici pro tali εἰς libentius ἀνά c. acc. utuntur.

b) Motio fit a p. sup. ad inf.

α) Cum v. m. intr. βq 531 ἐκ μελέων εἰς οὖδας ἀπέρρεεν αἷμα, idem est εq 47. γq 159 ὁ δ' ἐς πέδον ἤριπε γαίης (cecidit), idem est ζq 374; ξq 252 πᾶσαι δὲ θοῶς ἐνόρουσαν ἄελλαι ἐς πέλαγος.

β) Cum v. transitivis: αq 154 τὴν (ἀστεροπήν) ἀπ' Οὐλύμπου ἐς γαῖαν προΐησιν, ιq 200 ἐς γαῖαν κατέχευεν ἀπείρονα καρπὸν ἐλαίης, γq 315 ὧσε δέ μιν ὕπτιον ἐς γαῖαν, γq 26 πύλας δ' εἰς οὖδας ἔρεισε, λq 390 (ἐρεῖσαι).

Translate: ηq 76 ἐς γαῖαν προΐησι . . . . ἐσθλά τε καὶ τὰ γέραια.

Cf. Hom. B 465. Apud alios hoc εἰς (ἐς) non inveni, quia pro εἰς (ἐς) ita usurpato potius adhibetur κατά c. gen. vel. acc.

5. Εἰς (ἐς) valet „versus".

a) Cum acc. rei.

α) Cum v. m. intr. λq 352 ἐς πεδίον νισσομένῃς πύλῃσι (Germanice quoque dicitur: Die Türe geht auf die Straße, ist auf der Straßenseite, gegen die Straße) αq 184 ἐς ἱερὸν αἰπὺ τετραμμένος, νq 484 ἐς Νότον ἠερόεντα τετραμμένον, ξq 383 αἱ δ' ἄρα παιπταίνεσκον ἐς Ἴλιον, ηq 256 ἐς αἰθέρα μακρὰ βόωσα.

β) Cum v. transitivis: δq 361 χεῖρας ἐς ὀφρύα τύψεν, λq 268 ἐς αἰθέρα χεῖρας ἀείρων, νq 545 (ὀρέξαι), ηq 223 κάρη δ' εἰς ὕψος ἀείρει, νq 427 βλοσυρὰς δ' ἔτρεψεν ὀπωπὰς νηὸν ἐς ὑψόροφον.

Cf. Hom. ι 527, N 7, Φ 349 sim. Bacch, XVII, 37 (XVI, 73). Tale εἰς (ἐς) apud. Call. et Her. invenire non potui; pro hoc εἰς semper fere πρός et ἐπί c. acc. usurpantur.

b) Cum acc. hominum: νq 196 ἐς αἰζηοὺς τρέπε χεῖρας, ζq 437 ὀρέγουσαν ἀκηδέας εἰς ἐμὲ χεῖρας.

Appendix: Huc refero significationem translatam, quae subest in versu ξq 204, ubi ἐς non tam voce „versus" quam „erga" in linguam Latinam vertas: ξq 204 νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω ἔς τε φίλους, ἔς θ' υἱέας, ἔς τε γυναῖκα.

Ita usurpatum εἰς (ἐς) apud alios, quos comparare soleo, excutere non potui. Scriptorum vero Plato tali εἰς (ἐς) saepius utitur iuxta nomina εὐσέβεια, εὐεργεσία, φιλία sim. Thucydides quoque hoc εἰς praebet

6. Ex ea significatione vocis εἰς quae valet „versus" eam notionem exstitisse veri simile est, quae subest in versu ηq 535, ubi ἐς de modo accipiendum est: ηq 535 ἐς ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα (es flog [in der Richtung] gradaus).

Cf. Hom. B 379; Call. V, 127; Her. II, 82, IV, 73. Xen. An. 4. 7, 3. Cyr. 3. 1, 8. Pl. Phaed. 252, d. Civ. 596, e.

7. Indicatur opus, ad quod aliquis se convertit.

a) Cum v. m. intr. δq 140 ἐς ὀρχηθμὸν Χάριτες τράποντο, 141 τράπεν . . . Μοῦσαι δ' ἐς μολπήν, ζq 4 τοὶ δ' εἰς ἔργα τράποντο, ιq 284 ἐς Ἄρεος ἔργον ὄρουσαν.

b) Cum. v. transitivis: ξq 401 ἄγεν δ' ἀλεγεινὸν ἐς ἔργον Ἀντήνωρ. Cum hac sententia alii ἐπί c. acc. utuntur.

8. Cum hac significatione praepositionis εἰς (ἐς) artissime ea cohaeret, quae de fine accipienda est. δq 546 ἔντυνον ἵππους ἐς δρόμον, ξq 346 οἱ δ' ἐς πλόον ἐντύνοντο, γq 440 ἐς Ἄρηα εὖ θέσθαι πήληκα, θq 20 ἐς Ἄρεα καρτύνασθε, κq 48 (κορυσσομένους), ιq 112 μῶλον ἐς ἀλγινόεντα κορυσσομένων ιq 393 πέλοντο δ' ἄρ' οἱ μὲν ἐς ἄγρην οἱ δ' ἐς δυσμενέας (sc. ἰοί).[17]) κq 24 ἔσσετ' ἐδωδὴ ἐς κόρον. ξq 258 ἐς ἀθανάτοιο θηλάς (Zum Opfer) λq 79 οὐ γάρ μιν ἀνὴρ εἰς ἔργον ἐνώμα (sc. χεῖρα i. e. manu uti ad opus), μq 112 ἔργον ἐς ὀτρύνουσα. (Cf. pag. 16 αq 162, θq 58, νq 37, ηq 601, quos locos huc quoque referre possis). μq 42 ὄφρ' ἀλεγεινὸν ἐς Ἄρεα σῆμα πένηται, ζq 6 εἰς ἀγορὴν ἐξεχέοντο (Hoc loco non tam praevalet significatio loci quam finis, cf. Ebeling lex. Hom. p. 487), ξq 234 εἰς ἀγορήν τ' ἐκάλεσσε, αq 394 ἐς κακὸν ἦγεν ὄλεθρον, εq 75 κασιγνήτην ἀνάγουσαι ἐς γάμον Αἰακίδαο.

Cf. Hom. A 226 ἐς πόλεμον θωρηχθῆναι, I, λλ, N 277, T 34 sim. Apud Bacch. Call. Her. haec vis in voce εἰς nusquam inest. Xen. An. 3. 4, 17. 3. 3, 19. Dem. XXI, 195.

9. Praepositione εἰς (ἐς) significatur eventus rei.

a) Cum v. intr. δq 427 ἐς τέλος ἡδὺ μολεῖν. (Cf. adnot. crit.[13]) pag. 12).

b) Cum v. causat. αq 459 ἐπεὶ πόνος ἐς μέγα κάρτος θυμὸν ἀνηέξησε, βq 617 πάντ' ἐς τέλος . . . . ἄγουσα, εq 59 ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον,[18]) 264 μέγεθός τ' εἰς οὐδὲν ἀέξει, κq 65δεινὴ γὰρ ἄγεν θεὸς ἐς μέγα ἔργον, ηq 83 τρέπεται δέ οἱ αἰόλος οἶμος ἄλλοτε μὲν ποτὶ πῆμα πολύστονον, ἄλλοτε δ' αὖτε εἰς ἀγαθόν, μq 99 μετετράπετ' ἠὺ νόημα ἐς φόβον, μq 418 ἐς αἰνὸν ὄλεθρον ἀνεγνάμφθη νόος, ιq 451 ἐς ἥμισυ μέχρι κοπεῖσαν φηγόν.

Tale εἰς (ἐς) apud Hom. saepe occurrit. Call. Ep. XLIV, 6, Her. VII, 66.

10. Nonnullis locis praepositione εἰς (ἐς) id significatur, ad quod aliquid pertinet: βq 432 ἐς μόθον ἰσοφαρίζειν (Cf. adnot. crit.[13]) pag. 12), θq 183 πονέοντο φάλαγγες ἐς μόθον, 280 τῶν δ' ἶσον ἀέξεται εἰς ἔριν ἔργον, λq 77 ἐς αἰχμὴν ὥρμαινε πονέεσθαι 366 ἔχον δ' ἕνα θυμὸν ἐς ἀλκήν, 446 ἐς

---

[17]) ιq 393 sq: — πέλοντο δ' ἄρ' οἱ μὲν ἐς ἄγρην οἱ δ' ἐς δυσμενέας. 393; ἐπ' vulgo. ἐς P. Hoc loco ἐς accipiendum est. Ἐς enim, quod de fine intellegitur, decies quinquies invenitur, cum tale ἐπί c. acc sexies solum in Posthomericis occurrat. Accedit, quod similis lectio in Posthomericis est in versu κq 24 ἔσσετ' ἀγειρομένοισιν ἐδωδὴ ἐς κόρον, i. e. wird gereichen. Praterea sequuntur verba ἐς δυσμενέας quae eodem modo pendent de πέλοντο atque ἐς ἄγρην. Quod vero gravissimum est, iam cognitum habemus optimo codice P ἐς tradi. Haec habui de praeferendo ἐς, quae dicerem.

[18]) εq 59 — ἀέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον. δ' ἐς A et vulgo, δέ h, k[1], hw. Koechlyus, qui scribit δὲ, nonnullos locos profert: βq 470 ἐπεὶ μέγα κίνυτο ἔργον, ηq 620 μέγα δ' Ἄρεος ἔργον ὀρώρει, μq 359 μάλα γὰρ μέγα ἔργον ἐτύχθη; sed his locis ἀέξετο non exstat. In versu autem μq 145, quem idem k affert „ἀέξετο δ' ἱερὸν ἔργον" desideratur μέγα. Inde his exemplis allatis nisus in versu εq 59 scribat δὲ non licet. Potius proferenda sunt exempla ut εq 264 μέγεθος δ' εἰς οὐδὲν ἀέξει et αq 459 πόνος ἐς μέγα κάρτος θυμὸν ἀνηέξησε. Si cum his duobus locis comparatur εq 59, dubium esse non potest, quin ἐς traditum tenendum sit.

μόθον οὐκέτ' ἔμιμνον, μq 31 ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντα ἐς κλισίην,[19]) ζq 501 οὐδ' ἔμπαλιν ἰθύνασθαι ἐς πλόον.

Tale εἰς ἐς in carm. Hom. saepe invenitur Call. Ep. 46, 5. Apud Bacch. et. Her. hunc usum non inveni.

Xen. An. 1. 9, 16; 2. 6, 36; 6. 5, 4. Hell. 6. 1, 8. Pl. Alc. 1, 111. Lach. 181, b. Gorg. 491, b. Dem. 3, 1 sim.

11. De tempore.

a) Usque-ad, de tempore. Tale εἰς (ἐς) saepius coniunctum est cum ἄχρις vel μέχρις. ζq 177 ἄχρις ἐς ἠῶ, μq 235 μέχρις ἐς ἠῶ; eadem sunt ιq 528,[20]) κq 259. βq 373 ἐς ὑστάτιον δόλον ἄχρις, δq 427 ἐς σπόρον ἄλλον ἱκέσθαι, ηq 84 πανόλβιος οὔ τις ἐτύχθη ἐς τέλος.

b) Significatur spatium quoddam temporis: βq 504 εἰς ἐνιαυτόν.

Ad a) cf. Hom. τ 424. Ad b) cf. Hom. T 32, Call. V, 107, VI, 6, 123 sim. Apud Bacch. ii loci, qui ad tempus revocantur, dubii sunt.

c) εἰς ὅ κε(ν) usque eo-dum, donec. βq 30, 74, 89, ηq 496, ιq 279, κq 15, 327, 376, μq 40, 336, ξq 219. Hic usus non solum apud poetas, sed etiam scriptores saepe occurrit.

---

[19]) μq 30 sqq. — ἐνιπρῆσαι δ' ἄρα πάντες ἄς κλισίας: ita z scribit. πάντα ἐς κλισίην A M P, π. ἐν κλισίῃς r t; Optimi codices M P et deterior liber manuscriptus A tradunt πάντα ἐς κλισίην, quae lectio defendi potest. Verba enim πάντα ἐς κλισίην Germanice significant: „Alles in Bezug auf das Zelt, das Zeltzeug, die ganze Zeltausrüstung". At eo nos offendi quispiam dixerit, quod articulus „τὰ" deest. Verum quidem est, ei qui lingua soluta utitur, scribendum esse „πάντα τὰ ἐς κλισίην". Tamen nisi licentia poetae aliud non est, si Quintus scripsit πάντα ἐς κλισίην. Praeterea, si locos spectamus, Quintum voci πᾶς omnino articulum non attribuere invenimus, quod ex his exemplis discas: βq 129 πᾶσαν ἀπ' Ὠκεανοῖο κέλευθον, 343 πάντες ἑταῖροι' 550 πάντες ἄηται, γq 137 πάντες Οὐρανίωνες, εq 75 πάντες ἀθάνατοι, 132 πᾶσ' μετ' ἀστράσι, ζq 224 ἐσίνετο πᾶσαν ἀλωήν, ηq 459 καταφθινύθει δ' ἄρα πάντα ἤια, ιq 35 πάντας Ἀχαιούς, λq 487 συνέαξε δὲ πάντα ὀστέα, μq 5 πάντα σήμαθ'· νq 432 καίοντο δὲ πάντα Ἀντιμάχοιο μέλαθρα, ξq 83 μύροντο . . πάντες ἔναυλοι· Inde etiam legi posse πάντα ἐς κλισίην apparet. Quamquam eadem lectio in Posthomericis alibi non occurrit, attamen alii loci, ubi εἰς talem sententiam praebet, inveniuntur ut βq 432, θq 183, 280, λq 77, 366, 446, ζq 501. Ex eo efficitur, ut etiam lectio πάντα ἐς κλισίην retineatur liceat.

[20]) ιq 528 αὐτὰρ ὅ γ' ἀσπασίως κατελέξατο μέχρις ἐς ἠῶ. ἐπ' A; ἐς P. Uno tantum loco Posthomericorum ἐπί c. acc, ubi de tempore accipiendum est, coniungitur cum μέχρις: ζq 190 κοῖτον ἕλοντο μέχρις ἐπ' ἠριγένειαν. Ceteris huius modi locis μέχρις vel ἄχρις adiungitur voci ἐς. Sunt hi loci: ζq 177, ηq 235, κq 259. Inde, praesertim cum ἐς optimo codice P tradatur, ἐπ' abiciendum esse apparet.

Εἰς (ἐς).

Motio fit medias in res vel medios in homines: Κατέδυσαν ἐς ὑψίπυλον πτολίεθρον. Ὄφρ' ἀφίκωμαι ἐς φύλακας.	108
Motio fit de loco inferiore in superiorem vel de loco super. in infer: Ἐς οὐρανὸν εἶμι. Ἐς ἅλα δυσάμενοι.	39
Motio fit ad rem vel hominem: Ἐς δ' ἄρα νῆας ἵκοντο. Ἵκανεν ἐς Εὐρύπυλον.	111

Motio fit in superficiem rei et de iis, quae moventur a parte inferiore ad superiorem et de iis, quae moventur de hac ad illam partem: 'Ες θοὸν ἅρμα θορών. 'Ες γαῖαν κατέχευεν ἀπείρονα καρπόν.	16
Εἰς (ἐς) valet „versus": 'Ες ἱερὸν αἰπὺ τετραμμένος.	12
Εἰς valet „erga": Νόος δέ τοι ἤπιος ἔστω ἔς τε φίλους ἑτάρους, ἔς θ' υἱέας ἔς τε γυναῖκας.	3
Εἰς de modo accipiendum est: 'Ες ἰθὺ γὰρ ἔπτατο πῆμα.	1
Significatur opus, ad quod aliquis se convertit: 'Ες ὀρχηθμὸν Χάριτες τράποντο.	5
Εἰς de fine intellegendum est: Οἱ δ' ἐς πλόον ἐντύνοντο.	17
Significatur eventus rei: 'Αέξετο δ' ἐς μέγα ἔργον.	10
Significatur id, ad quod aliquid pertinet: 'Ες μόθον ἰσοφαρίζειν.	8
De tempore. a) Usque-ad: "Αχρις ἐς ἠῶ.	7
b) Spatium temporis: Εἰς ἐνιαυτόν.	1
c) Usque eo-dum, donec: εἰς ὅ κεν.	11
	349
Tmesis	2
	351

(Reliqua pars anno insequente edetur.)

